

Славата човѣческа.

„Защото вие възлюбихте славата човѣческа повече, нежели славата Божия.“ *)

Въ цитирания стихъ се изнася контраста, който съществува между славата човѣческа и славата Божия. Славата е външенъ изразъ на нѣщата. Този изразъ апелира къмъ човѣшкия умъ, къмъ човѣшкото сърце и къмъ човѣшката воля. Човѣшката слава, сама по себе си, не е нѣщо фиктивно, но тя не може да се сравни съ славата Божия. Защо? Защото човѣшката слава подразбира човѣшкия животъ, а Божията слава — Божия животъ. А понеже човѣшкиятъ животъ произтича отъ Божия, то човѣшката слава по никой начинъ не може да бжде по-голѣма отъ Божията. Славата на единъ удъ, на една частъ отъ тѣлото не може да бжде по-голѣма отъ славата на цѣлото тѣло. Следователно, разумниятъ човѣкъ, който разбира дълбокия смисълъ на съпоставянето на явленията въ живота и въ разумната природа, ще постави всѣко нѣщо на своето мѣсто. Само по този начинъ човѣшкиятъ животъ може да бжде сносенъ. Съвремененно той трѣбва да бжде разуменъ и разбранъ. Всѣки човѣкъ се стреми животътъ му да бжде сносенъ. Тѣй както днесъ се проявява животътъ на хората, въ него се включва и животинското. И наистина, повечето отъ съвременнитѣ хора не правятъ подборъ въ своитѣ мисли, чувства, постѣпки и въ своитѣ идеали. За тѣхъ не важи това, че затворили нѣкого, или че го обесили, или че умрѣлъ нѣкой. Въ обикновения животъ, когато овцата има агънца, или когато свинята има прасенца, всички се радватъ, защото има какво да ядатъ. Когато нѣкоя жена роди дете, мъжко или женско, всички се радватъ, защото единъ день тѣзи деца ще имъ бждатъ полезни въ нѣщо. Момчето ще порасне, ще стане войникъ, ще вземе участие въ нѣкоя война. Момичето ще порасне, ще помага на майка си. Такива сж основанията на хората, които ги заставятъ да се радватъ.

„Вие възлюбихте славата човѣческа повече.“ Тази слава мами, привлича хората, но тя е външна. Тази слава подразбира времененъ порядъкъ. Тя трае толкова, колкото трае ролята на нѣкой виденъ актьоръ. Той излиза на сце-

*) Иоана 12 : 43